

[Bomholt.]

en kvindelig Læge, der selv er gift med en Læge, Fru Ingeborg Jacobsen. Læsningen paavirkede hendes Følelser meget stærkt, og i en stille Time — man ved, at der inden for Oxfordbevægelsen er noget, der hedder den stille Time — fik hun den Indskydelse, at de danske Menigheder burde organisere en Bønnens Hær imod den gudløse. Hun talte med sin Mand, der ogsaa er Oxforddist, om det, og de henvendte sig til Pastor Christensen. Pastor Christensen gav Fru Jacobsen det Raad at sætte sig i Forbindelse med Stiftsprovst Brodersen i København, en fremtrædende Oxfordmand, for at han kunde undersøge Sagen, om det meddelte var rigtigt, og give Raad om Sagens Fremme.

Fru Jacobsen sendte saa Stiftsprovsten et Udkast til en Rundskrivelse til Præsterne og ringede ham Dagen efter op for at høre nærmere. Under denne Telefonsamtale meddelte Stiftsprovsten, at han vilde vente med at give endeligt Svar til Dagen efter, da Biskoppen kom hjem fra Oslo. Som sagt, saa gjort, Fruen ringede op den efterfølgende Dag og fik da telefonisk Besked om, at hun maatte sætte Biskoppens og Stiftsprovstens Navne under Udkastet; der blev, ligeledes telefonisk, indført et Par Rettelser i Udkastet, og saa gik Sagen af. Skrivelsen blev mangfoldiggjort af Oxfordgruppen i Esbjerg og rundsendt til samtlige Præster. Esbjergs Valgsprog har altid været: Rask maa det gaa — og vi har ikke i dette Tilfælde gjort vort Valgsprog til Skamme.

Man ser altsaa, at det er Stiftsprovsten, der som Oxfordmand formentlig er den egentlige Krumtap i Sagen; det er ham, der skal undersøge Sagen, og det er ham, der telefonisk har givet Tilladelse til, at Navnene sættes under Skrivelsen. Biskoppen selv har formentlig ikke set den endelige Skrivelse, før han, i Lighed med andre gejstlige, har faaet den tilsendt. Skrivelsen er kirkehistorisk interessant derved, at den viser, at Oxfordgrupperne nu er i Stand til at forme Teksten i en biskoppelig Menighedsskrivelse, en Skrivelse, der har sit Direktiv i en stille Times Førelse. Det hed sig om Biskop Peder Madsen, at han havde „Betænkelighedernes Naadegave“. Det er ikke nogen Skade til, om denne Naadegave fortsat er repræsenteret i Bispegaarden paa Frue Plads.

At der findes en Gudløhedsorganisation, fremgaar af „Arbejderbladet“s Dementi, og det var for øvrigt ønskeligt, om det ærede

Medlem Hr. Alfred Jensen vilde fortælle os noget nærmere om denne Organisations Form og Indhold. Men alle de Enkeltheder, der er tilgaaet os, gennem Presse og Tidsskrifter, er i øvrigt, set med mine Øjne, af en noget novellistisk Karakter. Det virker paafaldende, at man ikke har Meddelelser fra noget russisk Blad, og man spørger uvilkaarligt: Hvilke Lande skal sende delegerede til denne Gudløshedens Kongres i Moskva, hvem har man delegeret? Hvis det her fra Landet er „gudløs“ Aksel Larsen, saa antager det hele unøgtelig set fra Rigsdagens Synspunkt en mindre faretruende Karakter.

Hvad angaar Pavens Placering i Historien, har jeg ikke kunnet faa afgørende bekræftet, hvorvidt der virkelig er udsendt en Rundskrivelse fra Paven. Det er muligt, at Paven fra sit Sygeleje har udsendt en Skrivelse, men som det er ærede Medlemmer bekendt, er Paven kun ufejlbarlig, naar han taler ex cathedra. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han i dette Tilfælde ikke har talt ex cathedra. Jeg synes, det virkede paafaldende, at det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen forholdt sig fuldkommen troende over for denne Meddelelse om Paven, saaledes at han i hvert Fald paa det Punkt var at finde paa Linie med Biskoppen. Jeg for min Part forholder mig afventende, indtil der foreligger nærmere Meddelelse; der foreligger, mig bekendt, ingen Meddelelse om, at en Messe f. Eks. er blevet afholdt i Italien.

Har Præsterne efterfulgt Opfordringen, som er givet i Skrivelsen, denne Fru Jacobsens af Biskoppen konfirmerede Skrivelse? Har Biskoppen selv fulgt den? Jeg ved det ikke. Der er næppe mange, der har fulgt Opfordringen, det er mit personlige Indtryk. I Esbjerg blev der afholdt en Gudstjeneste i Kirken, og der blev offentliggjort en Skrivelse i Bladene, som hidrørte fra Ægteparret Jacobsen, og i den Skrivelse laa hele Tyngdepunktet i den religiøse Argumentation. Under denne Gudstjeneste blev der efter samstemmende Vidnesbyrd ikke rettet noget Angreb paa Sovjetregeringen, hverken noget politisk eller statsligt Angreb. Man læste først Biskoppens Skrivelse op og i Halen paa den „Arbejderbladet“s Dementi.

Jeg bør dog tilføje, at „Arbejderbladet“s Dementi ikke blev oplæst fra Prædikestolen. Pastor Christensen talte, derefter talte den grundtvigianske Provst, der tillige er Oxfordianer — der findes mærkelige aandelige Blandinger i vore Dage —, og denne sidste Præst talte først om Gudløhedsbevægelsen i Rusland og i Tyskland og derefter om Gudløhedsbevægelsen som saadan. Gudstjene-